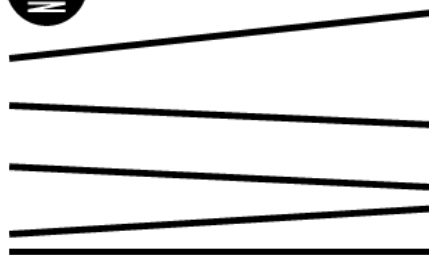

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Andr. Schou, 1876

Fysiske størrelse | Physical extent:

Fader forstaaer det bedst : Fortælling.

18 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Fader Jørgensens Det blyt
1876.

15.-263.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

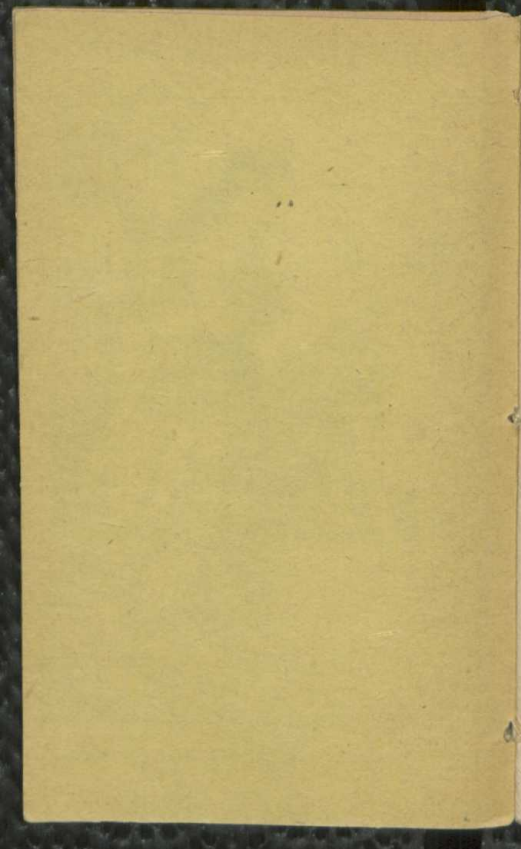
130021040828

Fader forstaaer det bedst.

Smaaskrifter for Børn Nr. 10. 10 Øre.

Fader forstaaer det bedst.

Fortælling.

Kjøbenhavn.

Andr. Schous Forlag.

1876.

Trykt hos D. C. Olsen & Co.

Rør ikke ved Pennenkniven Ebba, sagde Doctor Edbert til sin lille Datter, som var ene med ham i Blomsterværelset, der stødte lige op til hans Modtagelsesstue. Den venlige Doctor var just ifærd med at ordne en Bouquet, som han tænkte at tage med sig til en syg gammel Frue, som han ofte besøgte.

Ebba lagde Pennenkniven tilbage paa den grønne Urtepotte, paa hvilken hun havde fundet den, og listede sig stille bort. Hun pleiede bestandig at være hos sin Fader, saasnart denne havde en fritime; thi hendes

Moder var død, medens hun endnu var ganske lille, og Doctor Edbert søgte saa vidt mulig at erstatte hende Tabet af denne.

„Men Fader,“ sagde Ebba, som gjerne vilde have en Bestjæftigelse for sine smaa urolige Fingre, „jeg vilde saa gjerne hjælpe Dig. Maa jeg ikke nok laane Pennenivnen, blot et Dieblif, til at affkjære den smukke røde Blomst, som sidder der oppe i Toppen af Træet?“

„Nej Ebba,“ svarede Faderen, idet han betragtede den smukke Alynge af udsprungne Pelargonier, paa hvilken Ebba pegede, jeg tør ikke overlade Pennenivnen til Dig, da jeg frygter for, at Du skal gjøre Dig Skade med den, og jeg troer nok, jeg forstaaer den Sag bedst. Vent lidt, til Du bliver noget ældre, og Du kan da blive mig til stor Nytte, ved at hjælpe mig med Pasningen af mine Blomster.“ Men

at vente var en Sag, som lidet behagede Ebba, ligesom det i almindelighed er vanskeligere at vente, end at foretage sig Noget, især naar man gjerne vil det. Et dybt Suf tilkjendegav ogsaa Ebba's misfor-
noiede Sindssstemning.

I det samme meldte Tjeneren, at Nogen ønskede at tale med Doctoren. Den lille Pige blev saaledes alene i Bærelset. „Jeg er vis paa“ sagde hun til sig selv, „at Fader vil synes meget godt om at faae den smukke røde Blomst i sin Bouquet, og jeg kan saa let naae den“. Idet hun saaledes søgte at undskylde sin Ulydighed, tog hun rask den forbudne Penneskniv, steg op paa en Skammel og rakte sig frem efter Belargoniepotten, som stod paa en af Blomstertrappens øverste Hylder.

Da hun var meget urolig for at Faderen skulde vende tilbage, inden hun var kommen ned igjen,

havde hun megen Hastværk og gav sig ikke Tid at see sig for. „Seg kan skjære Blomster af saa godt som Noget,“ sagde hun til sig selv, og tryffede med det samme med Kraft Pennenkniven mod Blomsterstængelen, hvorved det skarpe fine Staalblad trængte dybt ind i hendes lille Tommelfinger, som hun holdt bagved Stængelen, for at give mere Støtte til denne.

Af Forstræffelse udstøtte Ebba et høit Skrig, slap Pennenkniven, væltede Urtepotten, saa at den i mange Stykker spredtes over Gulvet, ligesom ogsaa Grene og Blomster knækkedes. Men den lille Pige tænkte ei derpaa, saa betuttet og forstræffet var hun over den Skade, hun havde tilføiet sig selv. Klare, røde Bloddraaber faldt i stor Mængde fra hendes Finger ned paa det hvide Forflæde, og hun følte sig saa forvirret og uslykkelig; det var, som om

hele Bærelset dandsede rundt for hendes Dine. Hun syntes, at hele Gulvet bevægede sig under hendes Fødder og hun vidste næppe, hvad hun skulde gjøre, da Faderen i det samme traadte ind.

„Min lille stakkels Ebba,“ udraabte han, idet han tog hende i sine Arme og bar hende ind i et Bærelse ved Siden af. Der lagde han hende ned paa Sophaen, forbandt hendes Finger, men sagde ikke et Ord. Da han var færdig med dette, forlod han hende for at give hende Tid til i Ensomhed at overtænke sin Ulydighed, førend han vilde tale med hende derom.

Men da Aftenen kom og Ebba havde spist sin Aftensmad, bestaaende af Mælk og Brød, tog Doctoren sin lille Datter paa Knæet og satte sig foran Kaminen. „Hvoriledes er det med din Finger?“ spurgte han med mild Stemme.

„Ganske godt, Fader“ svarede Ebba lidt undseelig og med nedslagne Dine.

„Hvem havde nu Ret, med Hensyn til Pennekniven?“ spurgte han videre, idet han venlig tog hende under Hagen og derved tvang hende til at see op.

„Du havde Ret, Fader“ hviskede Ebba „og jeg er saa bedrøvet over min Ulydighed, Tilgiv mig!“

„Jeg har allerede tilgivet Dig“ svarede Faderen med Omhed. „Men jeg er vis paa, at Du for Fremtiden vilde spare Dig mange Sorger, dersom Du af denne lille Tildragelse lærte Dig til at troe een Ting.“

„Og hvad er det,“ spurgte Ebba. „Jo, netop den Ting, at jeg veed bedre end Du, hvad der er bedst, nyttigst eller skadeligst for Dig, og at jeg tillige holder inderligt af Dig. Derfor maa Du kunne

indsee, at naar jeg forbyder Dig noget, som Du kunde ønske Dig, skeer dette, ikke for at forarsage Dig nogen unødvendig Sorg, men kun fordi at jeg har gode Grunde til mit Forbud". „Jeg skal forsøge altid at huske dette", svarede Ebba med et Suk, idet hun tænkte paa Formiddagens Erfaring. „For at hjælpe Dig hermed" gjentog Faderen „vil jeg lære Dig fire smaa Ord, som Du skal gjentage for Dig selv, hvergang Du føler Dig fristet til at gjøre noget, som jeg har forbudt Dig. Siig dem nu langsomt efter mig: Fader forstaaer det bedst."

„Fader forstaaer det bedst," hviskede Ebba.

„Aldeles rigtig," vedblev Faderen, „det var ikke fordi jeg idag vilde nægte Dig en Fornøielse, at jeg forbød Dig at røre ved Pennekniven, men kun fordi jeg frygtede, at Du skulde gjøre Dig Skade med

den, thi jeg har ikke nogen Glæde af at see min lille Ebba lide."

"Jeg vil ikke mere være ulydig mod Dig Fader" sagde Ebba, idet to store Taarer rullede ned ad hendes Kinder. "Nu vel Ebba, Du skal snart faae Leilighed til at bevise Sandheden af dine Ord, og jeg haaber da, at Du vil gjøre Brug af den Lærdom, jeg nylig har givet Dig. Du veed, at Fru Donner med sine Børn skal komme til os i Morgen, og at Du er indbudt til at følge med dem, for at see den Samling vilde Dyr, som for Diebliffet forevises her i Byen."

"O ja! Fader jeg er saa glad ved Tanken herom" udbød Ebba med straalende Dine.

"Jeg finder mig dog tvungen til at nægte Dig denne Fornøjelse", fortsatte Faderen alvorligt. "For nogle Dage siden gav jeg rigtignok mit Samtykke dertil, men jeg har

senere hørt noget, som har bragt mig paa andre Tanker. Og skjøndt jeg er bedrøvet over at være nødt til at berøbe min elskede Ebba denne Glæde, maa jeg dog denne Gang gjøre det."

"Kjære Fader; siig ikke det," sagde Ebba hulkende, "nægt mig ikke at gaae med Fru Donner."

"Hvad hører jeg" udbrød Doctor Edbert "har Du allerede glemt de fire smaa Ord: Fader forstaaer det bedst."

Ebba taug stille, men hun fandt det meget haardt og meget vanskeligt at tro, at det skulde være bedst for hende at blive hjemme, blot fordi hendes Fader vilde det.

"Men siig mig, hvorfor maa jeg ikke gaae?" spurgte hun efter et Diebligs Tausshed, ivrigt fastholdende sit Dnske.

"Spørg aldrig hvorfor, mit Barn," svarede Faderen. "Vær vis

paa, at jeg forstaaer den Sag bedre, ligesom fornylig, da der var Spørgsmaal om Pennekniiven."

Nogle Minutters Tausshed indtraadte. Ebba's misfornøiede Ansigt viste dog altfor tydelig, hvilke Følelser der rørte sig hos hende.

"Ebba svar mig paa et Spørgsmaal," yttrede Faderen efter et lille Ophold. "Siig mig, troer Du, at jeg nægter Dig denne Fornøielse, fordi jeg har min Glæde af at gjøre Dig bedrøvet?"

"Nei, Fader jeg veed godt, at det ikke er Tilfældet," svarede hun og slog sin Arm omkring hans Hals.

"Godt" gjentog Doctor Edbert. "Nu vil jeg ikke vide mere, det er Tid for Dig at gaae tilfængs," tilføjede han med et Blik paa Uhrret.

"Smaaæ Piger med saarede Fingre kunne let blive trætte og behøve at gaae tidlig tilfængs. Eller hvad troer Du, Ebba, mon ikke Fader

forftaaer det bedft?" og derpaa kyssede han fin lille Datter omt paa Kinden.

Ebba var virkelig træt, og var glad over at faae Lov at gaae i sin varme lille Seng og sove fra alle sine smaae Sorger.

Den paafølgende Dag efter at Doctoren var gaaet ud kom Fru Donner med sine Børn, for at afhente Ebba til at see Menageriet. Ebba forklarede da, at hun maatte give Afkald paa denne Fornøielse, da hendes Fader havde forbudt hende at gaae derhen.

"Men mit kjære Barn", indvendte Fru Donner, "Din Fader sagde selv til mig, at Du gjerne maatte følge med os."

"Men han har, efter hvad han selv sagde mig igaar Aftes, forandret sin Mening," vedblev Ebba med det faste Forsæt at være lydlig mod sin Fader.

"Jeg er imidlertid vis paa, at

han med fuld Tillid skulde overlade Dig til mig," svarede Fru Donner. „Skynd Dig derfor at tage Dit Tøj paa, jeg tager Ansvaret paa mig, og vi kunne paa Veien gaae ind paa Hospitalet og sige ham det. Vi vilde alle ansee det for en Skuffelse, dersom Du ikke kom med."

„Fader forstaaer det bedst, Fader forstaaer det bedst," hviskede Ebba for sig selv, idet hendes lille Hjerte bankede heftigt af Sindsbevægelse. Hun vandt dog Seier, skjøndt det kostede hende en haard Strid, og da hun saa Fru Donner og hendes Børn begive sig derhen, hvor hun saa gjerne vilde have fulgt med dem, kunde hun ikke undertrykke et Suk fuldt af dybt Savn.

Eftermiddagen syntes hende lang og trist, men da hendes Fader omsider kom hjem og hun, ligesom den foregaaende Aften, havde indtaget sin Plads paa hans Anæ, følte

hun sig saa glad og lykkelig som hun aldrig vilde have følt sig, dersom hun havde været ulhydig og fulgt sin egen Willie.

„Godt,“ sagde Doctor Edbert, efter at han smaaende havde hørt paa hendes Beretning om hvad der havde tildraget sig under hans Fraværelse. „Jeg kan nu stole paa min lille Pige, da hun ogsaa har Tillid til mig.“

Edba følte sig om mulig endnu glattere ved disse Ord, og spurgte ikke mere, hvorfor Faderen havde nægtet hende at maatte gaa med. Dette Forbud var imidlertid givet med ligesaa megen Kjærlighed som Røgsfab. Den omhyggelige Fader vidste nemlig, at en svær Børnesygdom var meget udbredt i den Deel af Byen, hvor Menageriet var, og han vilde ikke udsætte sin Datter for Muligheden af at blive smittet. Fru Donners Børn havde allerede

gjennemgaaet samme Sygdom, hvorfor Faren for dem var mindre.

„Dg nu kjære Ebba“ vedblev han efter et Dieblif, „vil jeg fige Dig noget om den nye Lærdom, fom jeg igaar talte med Dig om: „Fader forftaaer det bedft.“

Ebba lyttede meget opmærkfom.

„Hvem mener Du, naar Du i Bønnen figer: Fader vor, Du, fom er i Himlene?“

„Jeg mener Gud,“ fvarerede den lille Ebba alvorlig.

„Ja, Du mener Gud; Du har faaledes en anden Fader foruden mig, en Fader i Himmelen, fom er langt bedre og vilere end jeg er, Du kan ogsaa af Dit ganfke Hjerte elffe ham og stole paa ham. Han vaager hver Time over Dig, ftfjøndt Du ej kan fee ham. Dg ffulde han finde for godt, nu eller fenere at fende Dig Sorger og Videljer, maae Du tage imod dem med Taalmodig-

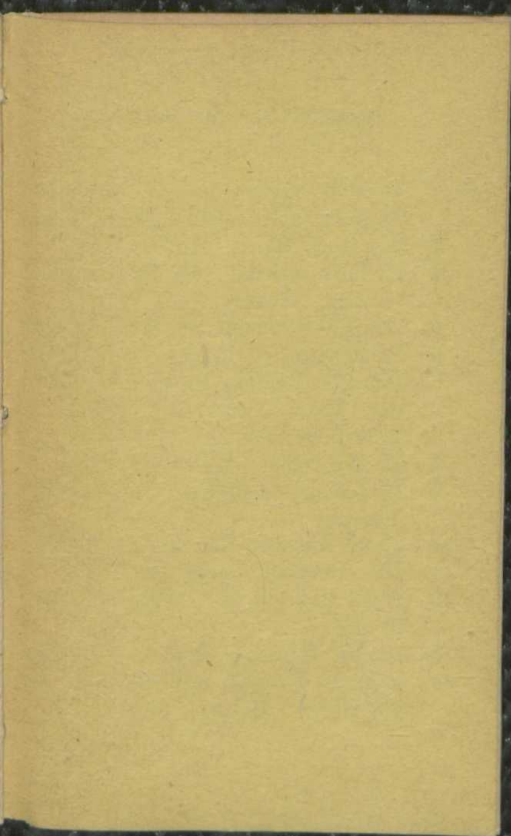
hed og et glad Sind, og sige til Dig selv...."

"Jeg veed, jeg veed," afbrød Ebba ham livligt. "Du ønsker at jeg maatte kunne sige: Min Fader i Himlen forstaaer det bedst".

"Ja, ja," gjentog Faderen med dybt Alvor i Stemmen. "Jeg er visere end Du, Ebba; men Gud er langt visere end baade Du og jeg, og om det skulde behage Ham at tage mig fra Dig og overlade Dig ensom og faderløs i Verden, maae Du ikke forglemme, at Du har en "Fader i Himmelen, der er en Fader for de Faderløse." (Psal. 68: 6.) Han er baade villig og mægtig til at sørge for Dig, og Han veed Alt og kjender Alt, hvad der under de forskjellige Forhold vil være bedst for Dig."

Disse Ord bleve ikke talte forgjæves. Gud indprægede dem dybt i den lille Piges Hjerte, saa at hun

i Nødens Stund erindrede dem. Noget Aar derefter kaldte Han hendes jordiske Fader hjem til sig, og Ebba's Hjerter var opfyldt af Sorg og Smerte, men i Stedet for at knurre og klage, gjentog hun bestandig de Ord, som hun engang havde lært i sin Barndom: „Fader — min himmelske Fader — forstaaer det bedst“; og hun lagde til i Troens fulde Hengivelse: „Ikke som jeg vil, men som Du vil Fader i Himmelen.“ (Matth. 26: 39.)

Smaaskrifter for Børn.

- Nr. 1. Det lille Asylbarn, og Noget endnu forunderligere end Telegrafien. 10 Øre.
- 2. Den gode Hyrde. 10 Øre.
 - 3. En liden Juletale, og Jeg har bedt for Dig. 10 Øre.
 - 4. Den lille Brændesamlerske. 10 Øre.
 - 5. Johannes's Brev til Frelseren. 10 Øre.
 - 6. Den lille Missionsven, og Lille Theodors Tro. 10 Øre.
 - 7. Lille Idas Arbeide. 15 Øre.
 - 8. En Nyaarsnat i Dybet. 10 Øre.
 - 9. De tvende Raadgivere, og Den store Paraply.
 - 10. Fader forstaaer det bedst. 10 Øre.
 - 11. Den ituslaaede Rude. 10 Øre.
 - 12. Hvad man kan lære af Regndraaben. 10 Øre.
 - 13. August Hermann Francke. 20 Øre.
 - 14. Herrens Hensigt med Lidelsen, og En Harpe i Himlen. 10 Øre.

